

Ю НЕСЬО

СНІГОВИК

СКАНДИНАВСЬКИЙ
ГОСТРОСЮЖЕТНИЙ
РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2014

ЧАСТИНА ПЕРША

Розділ 1

*Середа, 5 листопада 1980 року.
Сніговик*

Того дня випав сніг. Об одинадцятій ранку величезні пластівці несподівано повалили з безбарвного неба — ніби ворожа армада з паралельного світу без бою захопила ділянки, садки та газони Румеріке. О другій годині на Ліллестрьом вже працювали снігоприбиральні машини, а коли о пів на третю Сара Квінесланн повільно й обережно вела свою «тойоту-короллу» між віллами вулицею Колловейен, на довколишніх пагорбах пуховою ковдрою лежав сніг листопада.

При денному світлі будинки здавалися їй незнайомими, так що вона навіть проїхала мимо заїзду до його гаража. Сара різко загальмувала, машина почала ковзати, і з заднього сидіння почувся скрик. У дзеркалі з'явилася невдоволена фізіономія сина.

— Я недовго, синку, — сказала вона.

Перед гаражем на білому снігу чорнів великий прямокутник асфальту. Вона здогадалася, що тут було припарковано сусідський автомобіль. У неї перехопило подих: тільки б не спізнитися!

— А хто тут живе? — запитав хлопець.

— Так, один знайомий, — відповіла Сара і машинально підправила зачіску, дивлячись у дзеркало. — Мене не буде

хвилин десять, друже. Я залишу ключі, якщо хочеш, послухай радіо.

Не чекаючи відповіді, вона вийшла й задріботіла по слизькому хіднику до дверей, через які багато разів входила й виходила, але ніколи — ось так, серед білого дня, під цікавими поглядами з вікон сусідніх котеджів. Усередині будинку, наче джміль у банці з варенням, продзижчав дзвінок. Із тривожним відчаєм вона чекала, поглядаючи у найближче вікно, у якому віддзеркалювалися чорні голі яблуні, сіре небо та біла, наче залита молоком, місцина. Почувши нарешті кроки за дверима, Сара з полегшенням зітхнула і наступної миті кинулася у його обійми.

— Не їдь, коханий, — заблагала вона, ледве стримуючи ридання, що рвалися з її грудей.

— Мені треба, — відповів він, як ото повторюють набридлий до знемоги приспів.

Його руки звично нишпорили по її одежі — те, що він ніколи не втомлювався робити.

— Ні, тобі зовсім не треба, — прошепотіла вона йому на вухо. — Ти сам хочеш поїхати. Тобі тут нудно.

— Ну, якраз із тобою мені не буває нудно...

Вона спіймала в голосі невдоволення, хоча його руки, сильні та м'які, тим часом ковзнули по її спині, затим — нижче... Вони із Сарою завжди були як досвідчена пара танцюристів, котрі відчували найменші порухи одне одного, дихання, ритм. Спочатку була палка згага — кохання. Потім — тоскний біль.

Його руки розстебнули її пальто, потяглися під товстою тканиною до грудей. Він обожнював її груди, довго пестив.

— Ти припаркувалася перед гаражем? — запитав він і з силою ущипнув її.

Вона кивнула і відчула, наче біль випустив у її лоно стрілу бажання, гарячим полум'ям пройняло тіло.

— Так. Син чекає в машині.

Його руки завмерли.

— Він нічого не знає, — простогнала вона, відчувши, що його руки не квапляться.

— А твій чоловік? Він де?

— Де він може бути? На роботі, звісно.

Тепер уже в її голосі відчулася досада. Навіщо він уплутав у розмову її чоловіка... Кожна згадка про нього викликала у неї роздратування. А її тіло знемагало від бажання. Рука Сарі ковзнула по його штанях.

— Не треба... — Він ухопив її за зап'ясток.

Вона рвучко вліпила йому ляпаса.

Він здивовано подивився на неї, а на щоці вже розпливлася червона пляма. Вона вчепилася у його густу чорну чупринку й притягла його ближче.

— Звісно, ти поїдеш, — прошепотіла вона. — Але спочатку тобі доведеться дещо зробити, зрозуміло?

Вона відчувала його розпашілий подих на своєму обличчі. Тепер його уже було не спинити. Вона ще раз шмагнула його вільною рукою, і він міцно схопив її в обійми...

Він усе ще виливав у неї свою жагу, але вона вже згасла, чари зникли, і до неї знову підступив відчай. Їй його страшенно бракувало. Навіть зараз, коли він був поруч, — їй його не вистачало. Завжди бракувало упродовж років, скільки ж було виплакано сліз... А скільки ж було отих відчайдушних вчинків, які він змушував її робити... Не даючи взамін нічого. Нічого абсолютно.

Стоячи із заплющеними очима край ліжка, він продовжував свою справу. Сара поглянула на його груди. Згодом, не зразу, їй навіть почала подобатися ця гладесенька біла шкіра, яка обтягувала міцний торс. Він нагадував їй давній мармурові статуї — у них теж не було сосків.

Його стогони ставали усе нестямнішими. Вона знала, що ось-ось пролунає останній зойк. Їй подобався цей звіриний рик. І це вічно здивоване, охоплене екстазом, спазматично викривлене обличчя — наче оргазм щоразу перевершував найсміливіші його очікування. Вона покірливо дочікувалася його прощального згуку в холодній коробці його спальні, де рябіло від фотографій, гардин, килимів. Незабаром він одягнеться й поїде в інший кінець країни, туди, де, з його слів, він отримав ділову пропозицію, від якої не міг відмовитися. Проте *від цього* він зміг відмовитися. Від цього. А зараз гарчатиме від насолоди.

Вона заплющила очі. Але він раптом спинився.

— Що сталося? — Сара розплющила очі.

Його обличчя було перекошене. Однак не від насолоди.

— Пика, — прошепотів він.

Вона вся стислася:

— Де?

— Там, за вікном...

Вікно було біля узголів'я ліжка, прямо над її головою. Вона вигнулася й відчула, як він уже відсторонився. Вікно було надто високо, щоб хтось міг зазирнути ззовні.

— Це ж було твоє обличчя, — промовила вона майже благально.

— Я теж так спочатку подумав, — відгукнувся він, продовжуючи дивитися у вікно.